

Laura Võigemast ja Priit Võigemast



UUS TÜDRUK

Lavastus Vaiko Epliku muusikale



LAVASTAJAD JA AUTORID

**Laura Võigemast ja
Priit Võigemast**

MUUSIKA

Vaiko Eplik

KUNSTNIK

Kristjan Suits

LIIKUMISJUHT

Rauno Zubko

VALGUSKUJUNDAJA

Laura Maria Mäits

MUUSIKAJUHT JA LAULUÕPETAJA

Peeter Konovalov

BÄNDIJUHT

Kristjan-Robert Rebane

LAVASTAJATE ASSISTENT

Susanna Teimann

TANTSUÕPETAJA-REPETIIITOR

Lotta Lauren Loo

HISPAANIA KEELDE TÕLGE

Triin Aimla-Laid

INSPIITSIENT

Aili Nohrin

VALGUSMEISTER

**Laura Maria Mäits või
Mari-Riin Paavo**

HELIMEISTRID

Oskar Ilves, Sigrid Koor

GRIMEERIJAD

Ülle Konovalov, Grete-Liis Oja

KOSTÜMEERIJA

Annika Mänd

LAVAMEISTRID

**Siim Villem Vester,
Kaspar Laanisto**

BÄND

**Kristjan-Robert Rebane,
Mihkel Kuusk, Tobias Tammearu**

Esietendus 22. veebruaril 2025
Ugala teatri suures saalis

LOOMINGULINE JUHT

Liis Aedmaa

TEATRIJUHT

Garmen Tabor



OSADES

ILLAR

Tarvo Vridolin

KÄMMAL

Martin Mill

LEMBI

Terje Pennie

LIISA

Maarja Mõts

MARIA LUISA

Lauren Grinberg

MONSA

Margaret Sarv

RAGNAR

Alden Kirss

SILVER

Jass Kalev Mäe

TRIINU

Adeele Jaago

VELTS

Riho Kütsar



„MINU POOLT ON TOORAINED“

vastab muusika autor Vaiko Eplik

Õnnitlused aasta muusik 2024 auhinna puhul. Kultuurisaates OP (8. hooaeg, 215. osa) sõnastasid muuhulgas, et poisi võib Raplast välja võtta, aga Raplat poisist mitte. Lavastus „Uus tüdruk“ räägibki väikesest kohast, kuhu saabub tundmatu tüdruk. Mida tähendab Sinu jaoks Rapla kaasaskandmine ja milline lapsepõlvekoht on Sulle erilisel meelde jäänud?

Neid kohti on Raplas muidugi ütle mata palju, aga võib-olla on kõige lihtsam valida teekond minu kooli juurest kodutallu. Rapla keskel asuvast (endise nimega) Vesiroosi Gümnaasiumist jala koju minnes hakkasin kõndimise rütmis igavusest laule välja mõtlema. See on minu jaoks Rapla.

„Uue tüdruku“ tegevus toimub mõtteliselt üheksakümnendatel, mida Sinu sõber ja lavastaja Priit Võigemast on kirjeldanud vastuolulise ja segase perioodina, kus üks süsteem oli kokku kukkunud, aga uus polnud veel jalgu alla saanud. Isegi üks näidendi tege lane nendib, et väljavaateid pole. Samas saabusid esimesed Ladi na-Ameerika sarjad, mis pakkusid unustust. Mida Sina üheksaküm nendatest mäletad?

Minu jaoks on see siiani vastuolu line aeg. Ühest küljest on igaühe kujunemisaastad, varajane noorus ja teismeiga väga erilised. Teisest küljest tekitab see aeg ja keskkond minus siiamani segadust. Näiteks pidasin ma oma elu esimese kakluse parima sõbraga rohelise mentoolisuitsu paki pärast. Kõik kogusid suitsupakke ja mul õnnestus Tallinnas käies bussijaa ma prügikastist üks leida – esimene mentooliga Marlboro terves Valtus. Mu sõber võttis selle ära, ma ajasin teda taga, kuni sain ta koolimaja ees, Vaba dussõjas hukkunud vilistlaste mälestus samba juures kätte. Ta kukkus kõhuli, ma hüppasin talle selga ja peksin teda rusikatega selga, kuni sain paki tagasi. Ma siiamani leian, et ei ole normaalne, kuidas üheksakümnendad koosnevadki sellistest kogemustest.

Saan aru, et Sinu kujunemise suur mõjutaja oli ka muusikakool, kuhu te Priit Võigemastiga üheskoos õppima sattusite. Mida Sa muusikakoolist mäletad?

See oli väga ilus periood. Mäletan muidugi ka, kuidas minu jalgratas, roheline „Ereliukas“, muusikakooli eest ära varastati. Kuid eredamalt meenub, kuidas kevadel oli klassiaken lahti ja ma olin õppinud klaveri peal mängima

Code One'i lugu „On küll hilja“. Mitu klassi vanemad tüdrukud käisid mangu-
mas, et mängiksin veel. Järgmisena
võtsin ette mingi Bryan Adamsi loo ja
eks sügavam huvi muusika vastu saigi
sellistest kogemustest hoogu juurde.
Muidugi õpingud ka – Bachi prelüüdi-
de veerimine koos õpetajaga jms.

**Lavastuse sündmused hargnevad
lahti pärast uue tüdruku saa-
bumist. Olemasolevad suhted
muutuvad ja arusaam maailmast
teiseneb. Kuidas Sa kohaned uute
olukordade ja inimestega?**

See on hea küsimus, aga seda on väga
raske kuidagi paari sõnaga kokku võtta.
Ma leian, et muutus on vajalik. Olen
olnud seda meelt, et areng on võimalik
ainult läbi muutuse. Kui seda ei ole, siis
järelkult ei saa ka kuhugi jõuda. Ma
ei taha väga filosoofiliseks minna, aga
ma loodan, et ka mina ei jää samaks.
Näiteks ansambli Koer punk-perioodil
olin ma piisavalt noor, et seda füüsiliselt
nõudlikku stiili viljeleda. Samuti olin
piisavalt vihane, et kogu üheksaküm-
nendate jooksul ladestunud kogemust
endast välja elada. See suitsupaki-
lugu on erand. Enamus ajast päästsid



mind kiired jalad. Ja vahel ei päästnud. Maailmas toimuvat vaadates võiksin olla praegu tollasega võrdselt vihane, aga ma pole enam nii noor, et veenvalt punki panna.

Oled teinud aastakümneid muusikat ja andnud välja 27 albumit. Sinu loodu elab täiesti omaette elu ja on mõjutanud paljusid. Nüüd saab kübeke sellest lavastuseks. On Sind vahel ka üllatanud, kuidas inimesed Sinu loomingust räägivad, seda tõlgendavad ja selle põhjal uut kunsti loovad?

Kindlasti on üllatanud. Eks see ongi minupoolne motivatsioon sellise

lavastuse sünniks. Alati on huvitav vaadata, milline on kellegi teise nägemus minu kataloogist. Ma ise ei ole adekvaatne oma loomingut väljaspool isiklikke seoseid hindama. See on niisugune tore kingitus ja uudne kogemus. Ma ei ole veel „Uue tüdruku“ lavastust näinud, aga mulle väga meeldib idee, et minu poolt on toorained, Laura ja Priidu poolt retsept ja siis nad kambakesi kõik katsuvad seal köögis hakkama saada. Saame siis näha, kas on palju segadust ja kes pärast koristab. Teatri ilu minu jaoks on minna vaatama kollektiivset kunsti – ansamblimängu, ühist kavatsust ja selle täideviimist.



Lavastajad on kinnitanud, et valikut Sinu lugudest ei olnud kerge teha ja oleks saanud ka hoopis teises suunas minna. Temaatiliselt vaatab Sinu muusikast vastu väga mitmekesine pilt. Mõeldes kas või kõigile kosmosega seotud lauludele või kuidas viimase albumi „Lähen müüjaks“ (2024) alusteks- tideks on Betti Alveri luule. Kuidas eri teemad Sinuni laulude kirjutamiseks jõuavad?

Ei hakkaks siin laulukirjutamise teoreetilisi tarkusi pikalt seletama. Väga suur osa popmuusikast räägib lihtsalt armastusest. Ise ei taha kogu aeg suhetest kirjutada. Tahaks ka luua midagi abstraktset, mis poleks nii piiratud poiss-tüdruk situatsioonist. Kui tahta seda teha veel eesti keeles, kaasneb sellega püüd leida kujundeid, mis oleksid kõlavad ja lauldavad. See on paratamatu, et varem või hiljem pööratakse kosmose poole. Eriti süntesatorihuvilisena, kes on kasvanud koos animafilmidega, nagu „Kolmanda planeedi saladus“ või „Klaabu“, kogu Sven Grünbergi muusikaga. See lihtsalt on nii. Üheksakümnendate Raplas oli suur mõjutaja Andres Ehin. Koos abikaasaga tõlkisid nad hiina autori Pu Songlingi novellikogu „Libarebased ja kooljad“ (1986), mis ei olnud mitte ainult minu, vaid kindlasti ka Priidu kujunemisel tähtis teos. Sari instrumentaalpalasid on kõik saanud erinevate raamatute järgi pealkirja. Näiteks „Hiidkoerte elud“ (2000), mis on väliseestlanna Kirsten Bakise kirjutatud totakas ulme-romaan robotkätega koerte ja inimeste vahelisest romantilisest võitlusest mingil tundmatul planeedil. Filmidest,

muusikast, luulest. „Sylvester otsustab surra“ on pärit *indie*-traditsioonist, kus lauldakse erinevatest väljamõeldud tegelastest ja superkangelastest. „Uue tüdruku“ lavastusse on lisaks minu ja juba mainitud Ehini tekstidele jõudnud veel Aapo Ilvese, Hando Runneli jt tekstid. Kõik need autorid on mind tohutult mõjutanud. Tekst on 50% igast laulust. Kui on tegemist leidtektiga, siis ilma teise autorita, kes algse luuletuse lõi, ei oleks sinu laul kunagi teoks saanud. See on suur vastutus ja aukartus. Kirjanduses laiemalt olen aga eelmisest aastast väga vaimustuses Katrin Ruusi novellikogust „Prügimaja Dionysos“, Kristiina Ehini romaan väga meeldis, Urmas Vadi ootab järke. Olen Loomingu agar lugeja.

Millised on Su järgmised loomingu- lised plaanid?

Ma tahaksin anda välja rohkem instrumentaalmuusikat, mis mul on aastate jooksul kogunenud. Ma olen seda vähe avaldanud ja kuidagi kiivalt endale pidanud. Kuni lugu pole avaldatud, on ta ju ainult minu lõbuks tehtud. Ma ei ole raatsinud seda lõbu jagada, aga mul on pooleli üks üle viietunnine kogumik 15 aasta jooksul avaldamata instrumentaalpaladest. Enne „Lähen müüjaks“ (2024) projekti jäi ka pooleli eelnend aasta jooksul sündinud instrumentaalmuusika album nimega „13“, mille loodan samuti lõpule viia.

*Vaiko Eplikku küsitles dramaturg
Tõnis Parksepp*

UUS TÜDRUK

meie linna saabus uus tüdruk
meie linna saabus uus tüdruk

ja kuigi tema akna taha
me seame oma masinad
meist kedagi et näha tahab
on võimalused kasinad

meie linna saabus uus tüdruk
meie linna saabus uus tüdruk

ja kuigi tema akna taga
me tiirutame alatasa
ja vahel suure mürinaga
ta akna katab kardinaga

meie linna saabus uus tüdruk
meie linna saabus uus tüdruk

ja kuigi tema akna taga
on reas me sõidumasinad
meist kedagi ei näha taha ta
on šansid üha kasinad

ei suuda panna naeratama
meist keegi teda tosi me
küll püüame ööl päeval aga
ta üha vooruslik ja tõsine

anna mulle
uus tüdruk

Vaiko Eplik



„VÄGA KANGE KRAAM MINUSUGUSELE NÕUKAAJAST TULNUD INIMESELE“

vastavad lavastajad-autorid Laura Võigemast ja Priit Võigemast

**Lavastus „Uus tüdruk“ on oma-
moodi austusavaldus üheksaküm-
nendate Eesti väikeasulatele. Kust
te pärit olete ja milline lapsepõlve-
koht on teie jaoks eriline?**

P: Mina olen pärit Rapla lähedalt Alust. See on ilus väike koht omanäolise mõisa ja mõisapargiga Selline romantiline pastoraalne paigake. Moment, mis mind meie tüki kontekstis käivitas, pärineb segasest perioodist, mis jääb kaheksakümnendate lõppu ja üheksakümnendate algusse, kus üks suur süsteem, Nõukogude Liit, oli kokku kukkunud ja noor Eesti Vabariik ei olnud veel korralikult jalgu alla saanud. Seesama Alu mõis oli siis kohutavas seisus ja lagunes. Katlamaja ei töötanud ja kütet ei olnud. Laiali veetud ja ära varastatud oli viimane kui asi, mis vähegi mingit väärtust omas. Kõik oli kohutavalt kole ja rämmas. Isegi ilm oli halb. See oli selline lühike peataoleku hetk, mida tahaks unustada, aga mis on dramaturgiliselt väga inspireeriv. Ja vaatamata kõigele sellele õudsele, mäletan ma lapsepõlve helgelt. Kui ma olen üritanud seda kirjeldada oma vanematele lastele, jääb neile mulje, nagu kirjeldaksin elu teisel planeedil.

Ei saa olla võimalik, et poes ei olnud mitte midagi. Kinos filme ei näidatud. Telekas oli ainult kaks kanalit. Kõik seisis, roostetas ja mädanes. Ühtäkki hakati aga näitama kummalisi välismaa sarju või seebikaid. See mõjus kohalikele elanikele nagu narkootikum. Venetsueela ja Mehhiko seriaalid olid ikka väga kange kraam minusugusele nõukaajast tulnud inimesele.

L: Meil on väike vanusevahe, mis hakkab ühtäkki paisuma, kui võtta arvesse see konkreetne üheksakümnendate aeg. Priidul oli siis juba mõistus peas, aga minu mälu algab alles sealt, mil poes müüdi juba Turbo nätsu jne. Ma olen neljandat põlve tallinlane. Meie põhiline mängumaa oli tühermaal, kus on praegu Torupilli Selver. Seal trotsisime paljajalu klaasikilde, ühes käes rabarberijupp ja teises plasttops suhkruga. Kui igav hakkas, mängisime telliskividega kivitalli. Samas möödu- sid kõik suved Saaremaal maalilises Leisi alevis. Tippsündmus oli see, kui alevikeskusesse ehitati ühe väliseest- lastest proua miljoni eest parkla. Kõik käisid kogu aeg kiibitsemas, kuidas see valmib. Tegelikult paigaldati lihtsalt natuke asfalti, mõned äärekivid ja

joonistati paar valget triipu. Kohalik peategelane oli kisendava kõneviisiga tädi Aire, kelle käest tõin igal hommikul sooja lehmapiima. Aga seebikaid hakkasin vaatama koos oma vanavana-ema Elleniga. Mina olin kas nelja- või viieaastane ja tema põhjalikud seletused andsid minu jaoks ekraanil toimuvale ühe mahlase kihi juurde.

„Uue tüdruku“ loo käivitajaks on võõras tegelane, kelle saabumine ajab kohaliku põlisrahva puha ähmi täis. Kuidas te suhtute muutustesse?

P: Mina suhtun muutustesse võrdlemisi kergelt. Osa inimesi ei saa mööblitki toas ringi tõsta ilma, et juhe täiesti kokku jookseks. Võib-olla on see seotud sellega, et ma läksin kohe pärast keskkooli Tallinnasse edasi õppima. Selle nelja aasta jooksul elasin ma kaheksas

erinevas kohas. Põhimõtteliselt kolisin kaks korda aastas. Ei olnudki aega, et tekiks mingi kodutunne. Koduks sai koht, kus ma ise olen.

Suurem muutus saabus minu ellu muusikaga. Ma hakkasin ise pilli tinistama. Kaheksakümnnendate lõpus ja üheksakümnnendate alguses olid kõigil vinüülpiaadimängijad ja väike plaadikogu. Seal võis olla kummalist itaalia muusikat, Ivo Linnat ja Rock Hotelli jpm. Aga minu jaoks on eredalt meelde jäänud biitlite „A Hard Day's Night“ (1986), mille oli välja andnud Nõukogude plaadifirma Meloodia. Vene keeles „Вечер трудного дня“. Ma olin umbes seitsmene, kui telekast näidati ükskord katkendit, kuidas biitlid hullutasid esinemistel rahvamasse – naised mines-tasid ja karjusid. Mäletan, et küsisin emalt, kes need sellised on? Ema siis seletas ja otsis selle plaadi välja.



Ma arvan, et julgelt kuu aega järjest kuulasin seda plaati iga päev, kuni kõik sõnad olid peas. Seda inglise keeles, mida ma tegelikult ei osanud.

L: Sarnaselt Priidule ma pigem tervitan muutusi sõbraliku viipega. Kas või selleks, et iga päev oleks natuke erinev. Kui muusikalistest muutujatest rääkida, siis minule oli lapsena väga tähtis Tom Petty, keda emaga koos autos kasseti pealt kuulasime. Olin temast nii suures vaimustuses, et tahtsin suureks saades temaga abielluda. Paraku, kui ta paar aastat tagasi lahkus, sain aru, et minu tulevikuplaanidel on kriips peal. Ent kõige suuremat ärevust muutuse ees tundsin ilmselt siis, kui kunagi ülikooli ajal Pariisi vahetustudengiks sõitsin, ilma et oleksin enne kohalejõudmist isegi ööbimisele mõelnud. Olin nii suures ärevuses, et jõin paar nädalat ainult keefirilaadset jooki, mille ühest Lähis-Ida toidupoest leidsin. Kui nüüd mõelda, siis keefir on mind sageli elus kõige keerulisematest pöördepunktidest läbi toonud. Aitäh, keefir.

Aga milline kohtumine on teid muutnud?

P: Meie tüki kontekstis on määravaks Vaiko Eplikuga kohtumine muusikakoolis. Biitlite laulud inspireerisid nii, et ma tahtsin saada trummariks ja läksin Rapla Muusikakooli löökpille õppima. Solfedžo ja muusikaajalugu toimusid teiste õpilastega koos ja sealt Vaiko mind Thea Paluoja laulustuudiosse kaasa võttiski. Tänu sellele jäid mul suured lollused tegemata. Lapsevanemad teavad, kui oluline on, et laps satuks heasse keskkonda. Olgu selleks muusika, sport, rahvatants või mõni

kunstiring. Nagu tükistki läbi käib, on paraku teiseks variandiks joomine, molutamine ja mõttetu vägivald.

L: Olen sageli mõelnud, et lisaks sugu- puule võiks igaüks joonistada ka nii- suguse mõjutajate puu, kus oleks välja toodud need, kelle sõnast või teost lähtuvalt on elus tekkinud ristteelaadne hetk. Mina muusikakoolis ei käinud, aga olen elupõline koorilaulja, näiteks Eesti Raadio laste laulustuudios õpetas Kadri Hunt kõiki suurt täpsust taga ajama nii noodi-, mõtte- kui ka hääliku- täpsuses. Aga teatriteel meenub üks konkreetne kohtumine teismeeast. Ma käisin kunagi Karepal suvistes teatri- laagrites, kus sõlmiti sõprusi kogu eluks. Igal aastal oli veidi erinev teema, näiteks pärimus, mille töötubades kohtusin esmakordselt Anne Türnpuuga. Olin temast kui inimesest ja õpetajast hetkega pahviks löödud. Mulle tundus, et pea iga teine sõna tema suust viib mingi uute teadmiste allikani – millegi niisuguseni, milletaolist keegi teine mulle veel elades tutvustanud ei ole. Kuidas ta käsitles inimese keha, hingamist, häälekasutust ja meid, oma ajutisi õpilasi, seejuures vestluspartneritena hindas. Olen väga tänulik, et pärast sai lavakunstikoolis temast minu õpetaja.

„Uus tüdruk“ põhineb Vaiko Epliku muusikal ja märgiline roll on laulusõnadel. Need lood ei ole meeolelu loomise vahendiks, vaid kannavad kindlat sõnumit. Miks konkreetset just need laulud said valitud ja kui raske oli midagi välja jätta?

L: Meie tööprotsess saigi alguse sellest, et valisime välja lood. Umbes

aasta enne proovide algust kuulasime palju Vaiko muusikat ja tõstisime laulusõnu ning palasid üht- ja teistpidi. Vaatasime, mis maailm neist vormub ja millised on läbivad teemad, kuidas seda kõike omavahel siduda. Kõige esimeseks ülesandeks oligi laulusõnade kaudu libreto kondikava kokku saada. Kõik muu jooksis sinna lugude vahele. Võinuksime keskenduda ka korduva-tele teemadele, läbivatele motiividele Vaiko muusikas ja mingil määral seda kindlasti ka tegime, aga näiteks lood tulnukatest, teistest planeetidest ja kosmosest jäid meil täiesti välja. Kuigi Vaikol on isegi plaat pealkirjaga „Kosmoseodüsseia“ (2008). Kui sai selgeks, et lavastus räägib väikese koha lugu, siis tuli üllatajana mängu hoopis ansambli Koer muusika.

P: Eks muidugi jääb ka midagi kripeldama. Vaiko on olnud ikka äärmiselt produktiivne laululooja ja nii olid alguses kõik teed valla. Võinuksime järgida ka mõne konkreetse albumi ülesehitust ja luua selle ümber näidendi, ent otsustasime võtta siit-sealt. Loo „Väikeste linnade mehed“ pinnalt hakkas kerima mõte – mis võiks sellele järgneda. Teatrikoolis armastatakse teha kolme sõna etüüde. Sulle antakse kolm täiesti suvalist sõna ja sinu ülesanne on need oma lavalisse tegevusse loogiliselt integreerida. Meie põhimõtteliselt hakkasime nende lugude põhjal tegema 1000 sõna etüüdi, ragistama ajusid, kuidas luua seoseid nende tekstide vahele. Terve prooviperioodi oleme üheskoos trupiga nuputanud, katsetanud ja proovinud neid lugusid siduda. Muidugi oleks võinud valida portsu teisi Vaiko laule, aga ühel hetkel tuleb see valik ära teha, uks lukku panna

ja leppida, et nii on. On olnud põnev jälgida, kuhu välja jõudsime.

Aga milliseid Epliku lugusid teile endale meeldib rohkem kuulata?

L: Ma kuulan kõige parema meelega tema plaate tervikuna, kuivõrd igaüks neist moodustab omaette alguse ja lõpuga jutukogu, aga kui riskida ja proovida paar pealkirja õhku visata, siis need võiksid olla „Samal ajal vee all“ Eliidi esimese plaadi pealt ja „Homne päev“ kuuendalt plaadilt. Ja... „Murelik brünnett“.

P: Hmm... Keeruline. Iga plaadi peal on pärleid. Aga kõige rohkem olen vist kuulanud „Varielu“ ja „Keravälg tapab“.

Nagu osutasite, on „Uue tüdruku“ lavastusprotsessis oluline roll trupil. Olete paljudega neist ka varem koos töötanud. Kuidas iseloomustaksite Ugala truppi?

L: Siin on kodune. Ma arvan, et Ugala on heas mõttes väga kirev punt ja mul on hea meel, et meil on niisugune avatud, uudishimulik ja mängualdis „näitemänguseltskond“. Kuna töötasin varem Ugala, olen pooltega neist endises elus koos mänginud, aga nooremaid olen vaid laval näinud. Ma arvan, et nad kokku on üks karbitäis värvilisi pliiatseid. Kaunis hästi teritatud. Aga kõigil on väga erinevad elukogemused. Mõni ei olegi seda üheksakümnendate aega näinud.

P: Mul kipub meelest ära minema, et osa inimesi on minust nii palju nooremad. Nad ei saagi seda aega mäletada, aga see-eest mäletavad nad midagi muud. Neil on hoopis teistsugused



kogemused, mida jällegi minul pole. On väga rikastav nendega koostööd teha. Mu meelest on Ugala teater praegu väga heas seisus, sest siin leidub inimesi, kes viitsivad ja jaksavad.

Peale ühise pereelu olete olnud ka lavapartnerid Taago Tubina lavastatud „Once’is“ (Ugala, 2019) ja ühisloojad „Suures veeuputuses“ (Tallinna Linnateater, 2023): Laura dramaturg-autor ja Priit lavastaja-autor. Mismoodi erineb koos mängimine koos lavastamisest? Kuidas „Uue tüdruku“ proovides on teie rollid jaotunud? Kes milleks rohkem tegeleb?

P: Laura on ikkagi minust oskuslikum dramaturg. Puhtalt tehniliselt ei ole ma võimeline nii kiiresti reageerima ja trükkima. Ma kaotan oma mõttelõnga enne ära, kui ma midagi kirja jõuan panna. Laural on loomupärane kontakt tekstiga. Mina jään lause keskel mõtlema, mis sõna sinna ikkagi sobib. Samal ajal näen kõrvalt, kuidas Laura vaikselt

närviliseks läheb. Ta paneb vajadusel mitmeleheküljelise monoloogi ühe hooga kirja. Küll pärast jõuab vaadata ja kohendada. Niimoodi see dünaamika käibki. Me võime koos arutleda ja asju välja mõelda, aga tema suudab selle millekski vormistada.

L: Mulle näib, et meie koostöö toimibki seepärast, et tunneme teineteise tugevaid külgi. Kuigi me mõlemad oleme autorid ja lavastajad ning täidame justkui samu rolle, on üks rohkem kirjutaja rollis ja teine proovisaalis lavastaja. Ma imetlen Priidu kujutlusvõimet. Kui minu peas vormuvad pildikesed üsna kiiresti... ja hakkavad ka kiiresti kivistuma, siis tema oskab need elava ja dünaamilisena hoida, sh ideid uuesti lahti lammutada ning katsetada. Ja kui Ingo Normet kunagi ütles, et lavastaja suurim ülesanne on näitlejaid tunnete tasandil sütitada, siis Priidul kõrvetab see tuli kohe iseäranis eredalt leegiga.

Laura ja Priit Võigemasti küsitles dramaturg Tõnis Parksepp

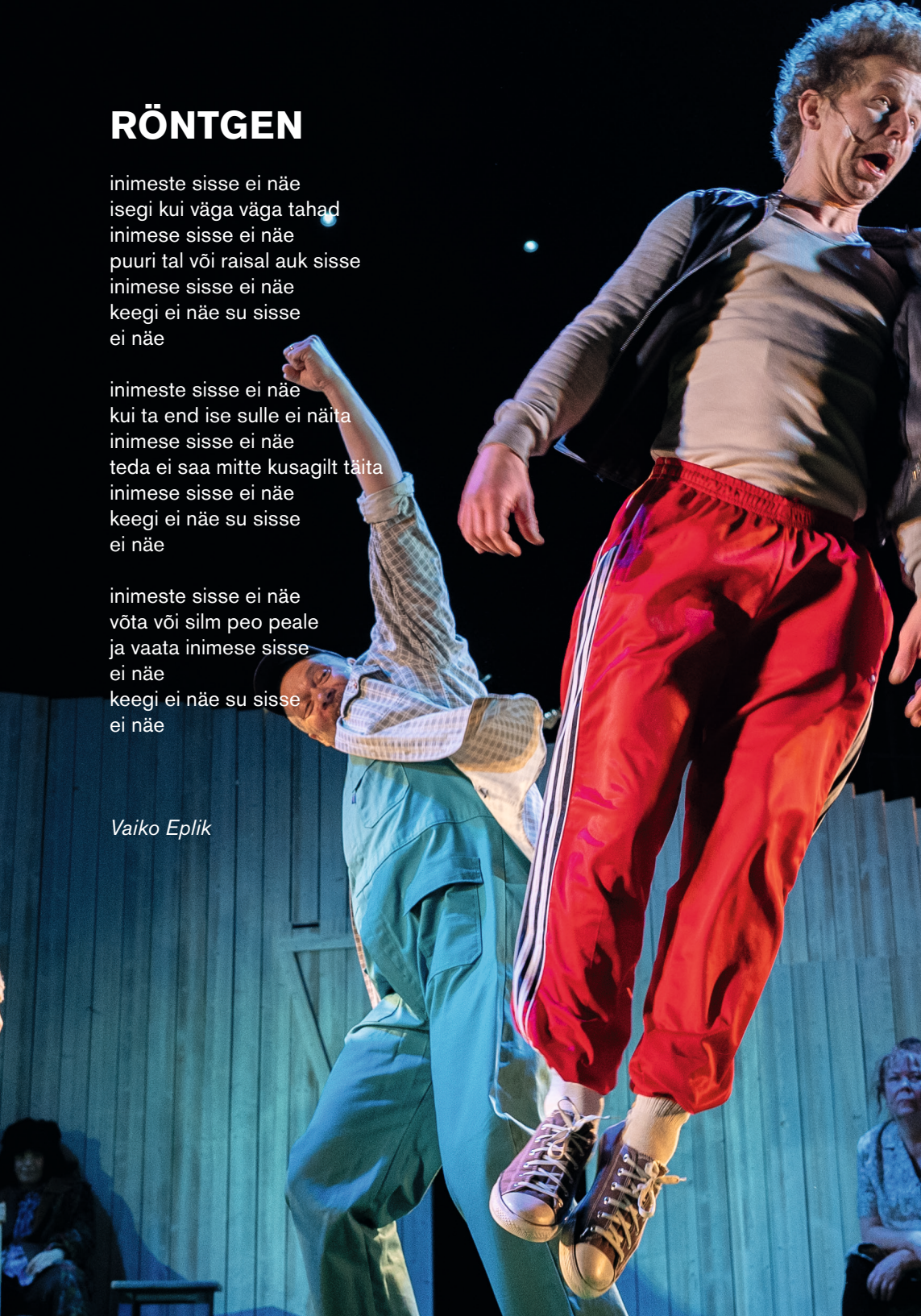
RÖNTGEN

inimeste sisse ei näe
isegi kui väga väga tahad
inimese sisse ei näe
puuri tal või raisal auk sisse
inimese sisse ei näe
keegi ei näe su sisse
ei näe

inimeste sisse ei näe
kui ta end ise sulle ei näita
inimese sisse ei näe
teda ei saa mitte kusagilt täita
inimese sisse ei näe
keegi ei näe su sisse
ei näe

inimeste sisse ei näe
võta või silm peo peale
ja vaata inimese sisse
ei näe
keegi ei näe su sisse
ei näe

Vaiko Eplik



Adeele Jaago (snd 1989)

Kasvasin üles Tõrvas. Kui me olime kuskil kümneaastased, siis me tegime sõbrannaga Tõrva koolimaja lähedusse tamiiliga tee peale väikese lõksu. Tamiil jooksis ühe puu küljest üle tee teisele poole. Siis jäime ootama, kes jääb sinna lõksu kinni. Ja esimene inimene, kes sinna kinni jäi, oli Tõrva linnapea.

Tarvo Vridolin (snd 1974)

Kuna minu lapsepõlv möödus Pärnus, olen ma väikese koha patrioot. Tolle aja Tallinnas käimiste jubedaim mälestus oli seotud veega. Nimelt joodi seal lennuvälja kõrval asuvast lombist, mille vesi tehti joodavaks kloori abil. See oli õudne. Seega kui ma käisin Mustamäel oma onu sünnipäeval, siis seal ei olnud võimalik isegi keedetud kartulit süüa, sest sellel oli räme kloori maitse. Küll ma mõtlesin, et nii hea on pärineda väikesest kohast, sest seal ei pea jooma lennuvälja kõrvalt lombist.

Jass Kalev Mäe (snd 1997)

Olen pärit Päre külast – Viljandist umbes kuus kilomeetrit Pärnu poole. Selle kohaga seoses meenub esimesena üsna noorelt saadud auto – mulle väga kallis sinine Mazda. Juba väga noorelt õpetati mind sellega sõitma. Ma mäletan, kuidas püüdsin koos naabripoistega põllul driftida (teha *donuts'eid*), endal kaks või kolm patja istumise all. Tegelikult ei tohtinud ma sellega üksi kunagi sõita, aga poistega me seda siiski kogu aeg tegime.

Margaret Sarv (snd 1997)

Olime ükskord maakodus Kambjas ja sõime õues laua taga. Mõned mu sõbrad olid ka seal ja mõned pidid veel juurde tulema, nad olid bussiga teel. Taamal oli näha suuri musti pilvi ja vanaisa ütles pooleldi naljaga, et need pilved, mis sealtpoolt tulevad, toovad alati tormi. Siis, kui nõusid pesime, olid pilved juba lähemale jõudnud, vaikselt tõusis tuul ja natuke sadas vihma. Varsti pidime lausa pesemise pooleli jätma, sest kogu taevas tõmbus tumedaks. Me läksime võõrusesse ja piilusime sealt tormi. Nägime, kuidas männipuud kõverdusid tormi käes nagu rohulibled tuules. Pidevalt kostus langevate puude raksatusi. Kuigi minu sõbrad jõudsid bussiga kohale, ei saanud me ka tormi möödudes neile autoga vastu minna, sest kogu tee oli täis murdunud puid. See oli kõige suurem torm, mis ma olen kunagi näinud.





Maarja Mõts (snd 1997)

Karksi külaga meenub mulle jaanipäev. See on siiani väga oluline sündmus, kus tehakse alati ka suurt lõket. Peolt ongi meeles üks tore seik, kui vanem mees Silla-Ants saabus sinna oma rattaga, võttis selle püstiselt enda kõrvale ja hakkas sellega paaristantsu tantsima. See oli üks vahva vaatepilt.

Alden Kirss (snd 1998)

Mina kasvasin üles Tartus. Mul oli naabripoistega tore sats, kellest kaks põhitüüpi olid Aimar ja Ivo. Ma elasin kortermaja kõige kõrgemal korrusel ja teadsin, et kui keegi õuest vilistas või lumepalliga vastu akent viskas, siis mind kutsuti õue mängima. Kogu aeg oli õues käimist ja me saime tihti igasuguste pättustega hakkama. Ükskord Aimar kutsus meid külla. Nagu alati, ütlesin emale, et lähen õue ja tulen varsti. Aga tookord oli meil lihtsalt nii tohutult lõbus ja naljakas, et ma ei märganud ema vastamata kõnesid. Ma pole kunagi oma ema nii vihasena näinud ja kahju oli ka, sest mul oli samal ajal nii vahva. Naljakas oligi, et see üks kord, kui me pättusi ei teinud ja veetsime lihtsalt toredalt aega, oli ema mind pikalt otsinud.

Riho Kütsar (snd 1970)

Minu kodukoht Koksvere on alati minu südames. Juba väikse poisina, kui me perega matkasime autoga mööda Eestimaad, hakkas koju jõudes alati kurgus kratsima ja nutt tuli peale, sest nii hea ja liigutav oli sinna jõuda. Kuigi Koksvere on üsna igav koht – seal pole mägesid, jõgesid, järvesid, ainult palju vanu nõukogudeaegseid kolhoosihooned –, on see siiski mulle armas. Sellepärast elan ka praegugi seal. Ja minu väike poeg saab alati uhkusega öelda, et siin naabruskonnas elas minu isa, isaisa, isaisaisa, isaisaisaisa ja üks veel peale. See-ga on juurestik põiminud ennast tihedalt kodukohta.

Martin Mill (snd 1983)

Mina kasvasin üles Arulagedal. Seal me käisime tihti kalal, metsas lõket tegemas ja kartuleid küpsetamas. Ükskord aga juhtus selline asi, et käisime poistega herneraksus. Me varastasime tohutult suure kuhja herneid. Paraku punkrisse jõudes avastasime, et need polnud herved, vaid oad. Seejärel otsustasime me kättemaksuks vabastada karjamaalt lehmad ja ajada nad suurtele aiamaadele. Küll siis sai nalja. Lehmad sõid, vanamutikesed jooksid – ühele läks lehm isegi kasvuhoonesse, lükates selle vundamendi pealt maha. Samal ajal istusime meie poistega kuuri katusel ja suitsetasime Rumbat.





Lauren Grinberg (snd 2000)

Kasvasin üles Lucca külas Tallinna külje all. Garaažis elasid nas- tikud ja volbriööli oli tee konni täis. Õues mängiti, kuni läks pime- daks, ning moes olid klappidega telefonid.



Terje Pennie (snd 1960)

Üks lapsepõlve eredamaid sündmusi Kehrast, nii hingele kui ka visuaalile ere, oli selline... Kehra suur ja tohutu kõrge korsten hakkas undama. Aina undas ja undas, mis oli märk sellest, et kusagil on tulekahju. Teisel pool raudteed leegitses kõik meeletult. See oli Kehra saun. Terve Kehra rahvas jooksis kokku. Meie jooksimise kokku. See oli võimas vaatepilt. Hirmus, aga võimas. Kõik leegitses! Tehase korsten undas, rahvas kogunes siit- ja sealtpoolt, eterniiti lendas. See oli ere!



Kristjan-Robert Rebane (snd 1995)

Mina olen üles kasvanud Nõmmel. Lapsepõlvest mäletan kõige roh- kem, kuidas elasime koos ühes majas vanaema ja vanaisaga. Sain kogu aeg tunda seda erakordset tunnet, et alati on keegi kodus. Nendega koos elada on ikka natukene teistmoodi. Kui sündisin, jäi mu vanaisa kohe pensionile ja tema oli kogu aeg kodus. Ma arvan, et sõna „vanaisa“ meenubki kodukohaga kõige rohkem. Ka Nõmme üleüldine soojus ja ühtsus ei jäta üldse linnas elamise muljet. Selle- pärast rõhutan ka alati, et olen Nõmmelt, mitte Tallinnast.



Tobias Tammearu (snd 1997)

Ma olen pärit Viljandist. Ma arvan, et minu kõige eredamad emotsioonid lapsepõlvest on seotud Ugala teatriga, kus sain nii mõneski lavastuses ise kaasa lüüa. Kord Jaan Krossi „Keisri hullu“ mängides toodi kummardamisel lavale mulle suur puidust kast, heinu täis. Mul ei ole kunagi koduloomasid olnud, aga millegipärast tundus mulle igati loogiline, et selles kastis on mingi koduloom. Ma arvasin tõsimeeli, et sellest tuleb välja küülik või keegi taoline. Tormasin kastiga garderoobi, kuid minu suureks pettumuseks ei ol- nudki seal küülikut, vaid lihtsalt Maalehe aastatellimus ja meepurk.



Mihkel Kuusk (snd 1996)

Olen sündinud Õismäel ja käisin seal ka mõnda aega koolis. Ühel päeval, kui läksin päeva lõpus alla garderoobi, et koju minna, ütles mulle ootamatult üks poiss: „Sina saad täna peksa.“ Ilmselgelt tema seda mulle ei andnud, aga ma panin riidesse ja mõtlesin, et kust see siis peaks tulema. Kooli peauksest väljudes varitses mind teine nõme poiss. Ta tuli ja pani mulle põmaka otse lagipähe. Selle peale hakkasin ma kohe jooksuma. Kuigi ta oli pikk, ei jõudnud ta mulle järele ja edaspidi ta mind enam ei lõõnud. Ju siis hirmutas mu kiirus ta ära...

LAVASTUSES KÕLAVAD LAULUD

1. „Väikeste linnade mehed“ (Vaiko Eplik / Aapo Ilves)
2. „Te olete vördjad“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
3. „Igapäevane menüü“ (Vaiko Eplik / Margus Tohver)
4. „BMW & NBA“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
5. „Sylvester otsustab surra“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
6. „Mine munni“ (Vaiko Eplik / Jaan Pehk)
7. „El amor salva al mundo“ / „Armastus päästab maailma“
(Vaiko Eplik / Vaiko Eplik; tõlge Triin Aimla-Laid)
8. „Keraväik tapab“ (Vaiko Eplik / Andres Ehin)
9. „Uus tüdruk“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
10. „Virgumine“ (Vaiko Eplik / Hando Runnel)
11. „Röntgen“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
12. „Frakid ja seelikud“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
13. „Põgene Ragnar“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
14. „Suu lilli täis“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
15. „Varielu“ (Vaiko Eplik / Andres Ehin)
16. „Vabas õhus“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
17. „Peidetud varandus“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
18. „Soorebased“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)
19. „Armastus päästab maailma“ (Vaiko Eplik / Vaiko Eplik)



Lavastusala juht

Siim Saarsen

Kostüümiala juht

Lily Kraav

Grimmiala juht

Merle Liinsoo

Tehnikajuht

Margo Siimon

Lavatehniline juht

Andre Kõiv

Kunstnikud-dekoraatorid

Taimi Põlme ja Eve Komissarov

Kostüümimeistrid

Lily Kraav, Viive Tõlpus ja Irma Orpana

Puutöömeistrid

Peeter Raska ja Riho Otsma

Metallitööde meister

Jüri Ignatenko

Finantsjuht

Helle Konts

Haldusjuht

Kaido Kivipõld

Teenindusjuht

Marii Ingridi Saaremäe

Personalijuht

Eve Põldsaar

Turundus- ja avalike suhete juht

Annika Vihmann

Korraldusjuht

Elena Aulis

Müügijuht

Mari Hubel

Trupijuht

Karl Kena

Dramaturg

Tõnis Parksepp

Muusikajuht

Peeter Konovalov

Kavalehe koostasid

Tõnis Parksepp, Susanna Teimann ja Laura Võigemast

Kavalehe keeletoimetaja

Anu Nurk

Kavalehe fotod tegi

Elena Aulis ja Annika Vihmann

Kavalehe ja plakati kujundas

Lauri Järvlepp

Trupp ja teater tänavad: Maie-Ly Järvekülg, Villu ema, Marek Pragi

Ugala teatrit toetavad Kultuuriministeerium, Eesti Etendusasutuste Liit, Viljandi linn, Prike, Puidukoda, MyFitness ja Viljandi Veevärk

ugala.ee

